Saul Beloia – FRAGMENTE DE PE O CERAMICĂ

Motto:

Pământul iluminase Cosmosul. O clipă atomică.

...Undeva într-un laborator, un om ce ar fi putut aduce dezlegarea se stingea încet, încet, înconjurat de sclipirile neputincioase ale ochilor câtorva roboţi. O fiinţă firavă, aproape scheletică plângea la căpătâiul omului...

* * *

Întorcându-se de la vânătoare cu un linx uriaş ucis, un robot povesti în peşteră, în timp ce decalcifia femurul animalului cu lăcomie, că a nimerit într-o zonă unde radioactivitatea aproape îi anulase circuitele.

Era un semnal de alarmă şi zona fu delimitată chiar a doua zi şi declarată zonă „interzisă”. Una în plus.

* * *

La ora amiezii cei câţiva oameni ai comunităţii, istoviţi, lăsară tarlaua de porumb şi se retraseră în peşteră. Au rămas la lucru doar roboţii, pe care apropierea Pământului de Soare nu-i afecta cu nimic. Terra zigzaga, bezmetică, pe o elipsă deformată şi, ca în fiecare zi, luară foc ierburi şi copaci, incendiile începute ieri şi alaltăieri se înteţiră, pieriră vieţuitoare, se iscară gânduri disperate, iarăşi, în minţile oamenilor...

Târziu, după-amiază, oamenii ieşiră din peşteri şi intrară roboţii. Începea furtuna magnetică, slabă, tot mai slabă, dar suficientă să deregleze circuitele roboţilor. Până seara, ştiuleţii galbeni aurii erau depuşi în peşteră.

* * *

Un om, o rămăşiţă de om se târa anevoie în urma a patru roboţi uriaşi, dirijându-i prin fir direct. Aceştia trăgeau după ei nişte pluguri primitive, încropite din carcase contorsionate ciudat de explozie... Pe unul din pluguri se vedea o inscripţie în relief: „... STOK – 12”. În urma grupului acesta, un robot micuţ, clătinându-se, gata să-şi piardă echilibrul la fiecare glie mai mare ce-i răsărea în faţă, presăra grăunţe în pământul deschis, uscat şi zgrunţuros. La marginea ogorului, o pădure carbonizată, fumega unde şi unde...